

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΜΕ ΤΟΝ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένδο

Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΜΕ ΤΟΝ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένδο

Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη - Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους

Ρομπέρτο Σαντιάγο, *Το μυστήριο με τον κρυμμένο θησαυρό*

(Σειρά: *Τα Ποδοσφαιρόνια*, βιβλίο 10)

Roberto Santiago, *Los Futbolísimos 10: El misterio del tesoro pirata*

Εικονογράφηση: Enriquer Lorenzo

Μετάφραση: Αγαθή Δημητρούκα

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Γεωργία Πατέρα

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Copyright© Roberto Santiago, 2016

Copyright© για την εικονογράφηση Enriquer Lorenzo, 2016

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Published by arrangement with Ediciones SM

through Dos Passos Agencia Literaria

All rights reserved

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις

του Ιδρύματος SM, Μαδρίτη, 2016

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάρτιος 2024

ΚΕΤ Ε875 ΚΕΤΠ 140/24 ISBN 978-618-07-0618-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

1

ΕΝΑ ΤΡΕΝΟ διασχίζει την οροσειρά με πλήρη ταχύτητα. Η ατμομηχανή σφυρίζει περνώντας από έναν σταθμό χωρίς να κάνει στάση.

Μέσα στο βαγόνι νούμερο 10, κάποιοι ταξιδιώτες διαβάζουν ήσυχα, άλλοι κοιτάζουν από το παράθυρο κι άλλοι παρατηρούν ξέγνοιαστοι το τοπίο.

Τότε ακούγεται ένας θόρυβος που έρχεται από τον διάδρομο.

Μοιάζει με κραυγή...

Όχι, όχι: οι κραυγές είναι πολλές.

Από το κάθισμά του, ένας πολύ χοντρός κύριος γυρνάει για να δει τι συμβαίνει.

Μια γυναίκα με άσπρα μαλλιά και μ' ένα πολύ φανταχτερό κολιέ σηκώνει το βλέμμα με περιέργεια.

Οι κραυγές ακούγονται ολοένα και πιο κοντά.

Ξαφνικά, στον διάδρομο του βαγονιού εμφανίζονται πέντε παιδιά ντυμένα με ρούχα ποδοσφαίρου να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούν πίσω από μια μπάλα.

Δεν είναι και πολύ φυσιολογικό να βλέπεις παιδιά να παίζουν ποδόσφαιρο μέσα σ' ένα τρένο!

Αυτά τα πέντε παιδιά τα λένε Καμίνια, Μιρμήρη, Οκτώ, Έλενα και Πακέτο.

Για όποιον δεν το γνωρίζει, ο Πακέτο είμαι εγώ. Εντάξει, στην πραγματικότητα με λένε Φρανθίσκο, αλλά σχεδόν όλοι με φωνάζουν Πακέτο από τότε που αστόχησα σε πέντε συ-

νεχόμενα πέναλτι στο Διασχολικό Πρωτάθλημα. Αλλά αυτό τώρα είναι το λιγότερο. Εξάλλου, δεν υπάρχει χρόνος για εξηγήσεις. Πρέπει να συνεχίσω το τρέξιμο μέσα στο τρένο.

«Πάσα, πάσα!» μου φωνάζει ο Καμίνιας, που είναι επικεφαλής.

Χτυπάω την μπάλα με τη μύτη του ποδιού κι αυτή φεύγει βολίδα προς το μέρος του.

Ο Καμίνιας είν' έτοιμος να κοντρολάρει την μπάλα, αλλά το τελευταίο δευτερόλεπτο κάποιος τον προλαβαίνει.

Είναι ο Τόνι!

Κάνει ένα μεγάλο άλμα και του την κλέβει.

«Δική μου!»

Ο Τόνι εμφανίστηκε ξαφνικά και τώρα τρέχει με την μπάλα στα πόδια σε αντίθετη κατεύθυνση, ακριβώς προς τα εκεί που βρισκόμαστε εμείς.

Ο Οκτώ προσπαθεί να τον σταματήσει. Πέφτει για να του κλέψει την μπάλα, όμως ο Τόνι πηδάει από πάνω του και συνεχίζει να τρέχει.

Η κυρία με τα άσπρα μαλλιά τού φωνάζει:

«Αγόρι μου, εδώ είναι τρένο, δεν είναι γήπεδο!».

«Ναι, ναι, κυρία, συγγνώμη, αλλά είναι πολύ σημαντικό!» της λέει ο Τόνι.

«Ούτε σημαντικό ούτε τίποτα, μακριά από εδώ, αμέσως!» του απαντάει η κυρία προσπαθώντας να τον χτυπήσει με την τσάντα της.

Αλλά ο Τόνι είναι πολύ γρήγορος κι έχει καλά αντανκαστικά, σκύβει, αποφεύγει την τσαντιά και συνεχίζει να τρέχει.

Ο Μιρμίρης μπαίνει μπροστά του για να τον κόψει, να του πάρει την μπάλα.

Ο Τόνι τον βλέπει, χτυπάει την μπάλα, η οποία αναπηδάει πάνω σε μια βαλίτσα, και τον αφήνει πίσω.

Απίστευτο: αντάλλαξε πάσα με μια βαλίτσα!

Τον Τόνι δεν τον πάω και πάρα πολύ, και κάποιες φορές φέρεται σαν φιγουρατζής, αλλά η αλήθεια είναι ότι είναι πολύ καλός. Είναι ο μεγαλύτερος σκόρερ της ομάδας μας και πολύ δύσκολα του παίρνεις την μπάλα.

Τώρα προσπαθεί να τον κόψει η Έλενα, που είναι η ομορφότερη και με τα πιο μεγάλα μάτια στο σχολείο μου.

Ο Τόνι χαμογελάει βλέποντάς την... και περνάει την μπάλα από πάνω της!

Η Έλενα πηδάει για να πιάσει κεφαλιά, μα δε φτάνει.

Η μπάλα ξαναπέφτει κι ο Τόνι συνεχίζει να τρέχει.

Τώρα έρχεται κατευθείαν προς το μέρος μου.

«Πακέτο, κάνε πίσω, μην του μπαίνεις!» μου φωνάζει η Έλενα.

«Έγινε!» της απαντώ, υπακούοντας. Περπατάω προς τα πίσω πισωπατώντας, όπως μου είπε η συμπαίκτριά μου, αλλά δεν είναι εύκολο.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίζονται στο βάθος αυτοί που έλειπαν: Η Ανίτα, η Μαίριλυν και ο Τομέο.

Βρισκόμαστε στο τοπικό τρένο των δέκα και τέταρτο.

Είναι Κυριακή.

Και πάμε σ' ένα χωριό της οροσειράς όπου θα εγκαινιάσει ένα καινούριο γήπεδο ποδοσφαίρου.

Τώρα ακριβώς, τα εννέα μέλη της ομάδας του σχολείου Σότο Άλτο τρέχουμε μέσα στο τρένο.

Έχουμε χωριστεί σε δύο ομάδες και παίζουμε μονότερμα, δηλαδή, όπως όλος ο κόσμος ξέρει, έχουμε το ίδιο τέρμα και οι δυο ομάδες.

Κερδίζει ο πρώτος που θα βάλει γκολ.

Μόνο που στο τρένο δεν υπάρχει κανένα τέρμα. Γι' αυτό οδηγούμε την μπάλα προς το βαγόني-καφετέρια, που είναι το μεγαλύτερο σε όλο το τρένο, το μόνο που δεν έχει καθίσματα και μοιάζει κάπως με τέρμα.

Ο πρώτος που θα καταφέρει να φτάσει εκεί με την μπάλα και να τη στείλει μέσα από την μπάρα θα κερδίσει το γκολ.

Επιπλέον, αυτοί που θα χάσουν θα κουβαλάνε τους σάκους με τις μπάλες, τους κώνους κι όλα τα σύνεργα για όλες τις προπονήσεις πριν τη σεζόν.

Είναι ένα πολύ σημαντικό στοίχημα.

Ο Τόνι φτάνει τρέχοντας στην πλατφόρμα ανάμεσα στα δύο βαγόνια.

Σχεδόν δεν υπάρχει χρόνος.

Το επόμενο βαγόνι είναι η καφετέρια.

Αν καταφέρει να περάσει, θα κερδίσουν εκείνοι.

Και θα χάσουμε στο μονότερμα.

Κι όλα θα είναι σκέτη καταστροφή.

Πρέπει να τον εμποδίσω οπωσδήποτε!

Βρίσκομαι απέναντι από τον Τόνι. Έχω πάει πίσω χωρίς να του μπω, αποφεύγοντας να μου κάνει ένα από τα ξεγελάσματά του.

Πίσω του βλέπω τους υπόλοιπους να παλεύουν για να μας φτάσουν.

Πολλοί επιβάτες μάς φωνάζουν αγανακτισμένοι: «Αλήτες!».

«Θα 'πρεπε να ντρέπεστε!»

«Τού το είδατε γραμμένο;»

«Στην αστυνομία, γρήγορα!»

Ο Τόνι με κοιτάζει κατάματα.

Ξεχνάω τις φωνές κι όλα τα υπόλοιπα και συγκεντρώνομαι: Δε θα περάσει, δε θα περάσει...

Τότε, εκείνος μου λέει:

«Θα περάσω την μπάλα ανάμεσα απ' τα πόδια σου».

«Ε;»

«Ετοιμάσου, γιατί θα περάσω την μπάλα ανάμεσα απ' τα πόδια σου, τώρα, εδώ».

«Ούτε στ' όνειρό σου» του απαντάω με πολλή σιγουριά.
Μένουμε για μια στιγμή ακίνητοι κι οι δύο, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο κατάματα. Σαν να ήταν καμιά μονομαχία στην Άγρια Δύση. Ανάμεσα στα δύο βαγόνια.
Εκείνος κάνει προσποίηση με την μπάλα.
Εγώ κλείνω τα πόδια μου: Δε θα δεχτώ με τίποτα να περάσει την μπάλα ανάμεσά τους.
Έπειτα ξανακάνει προσποίηση, πολύ γρήγορα.
Ξανακλείνω τα πόδια μου.
Δε θα το καταφέρει.
Οι υπόλοιποι είναι ολοένα και πιο κοντά. Σε λίγο θα τους έχουμε πάνω μας.
«Άντεξε, Πακέτο, ερχόμαστε!» μου φωνάζει ο Καμίνιας.
Αλλά έρχονται και οι άλλοι της αντίπαλης ομάδας.
«Δώσ' του, Τόνι, δώσ' του!» φωνάζει η Μαίριλυν, η αρχηγός της ομάδας.
Πρέπει να κάνω κάτι, αλλιώς θα είναι πολύ αργά.
Απλώνω το δεξί μου πόδι προς την μπάλα.
Κι ακριβώς εκείνη τη στιγμή, με αυτή την κίνηση, αλλάζουν όλα.
Σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο.
Χωρίς να σταματήσει να με κοιτάζει, ο Τόνι εκμεταλλεύεται την κίνησή μου και χτυπάει την μπάλα με το κουντεπιέ.
Ήταν ένα πολύ γρήγορο χτύπημα, σχεδόν ανέφικτο... και χωρίς να κοιτάξει!

Σκύβω το κεφάλι φοβούμενος το χειρότερο: Βλέπω την μπάλα να περνάει από κάτω μου. Ανάμεσα από τα πόδια μου.
Μοιάζει να κυλάει σε αργή κίνηση.

«Όχι!!!!!!!» φωνάζω.
Αλλά πια είναι πολύ αργά.
Δεν μπορώ να κάνω τίποτα.
Πέρασε την μπάλα ανάμεσα απ' τα πόδια μου.
«Σου το είπα, εξυπνάκια» ψιθυρίζει καθώς με σπρώχνει και μ' αφήνει πίσω.
Στέκομαι σαν χαζός, μην ξέροντας τι να κάνω.
Σπρώχνοντάς με, πέφτω κάτω με τον κώλο.
Ο Τόνι παίρνει την μπάλα και στοχεύει το βαγόνι-καφετέρια.
Δεν προλαβαίνω να γυρίσω. Έρχονται αμέσως όλοι οι άλλοι στο σημείο που βρίσκομαι. Σηκώνω τα χέρια για να μη με ποδοπατήσουν.
«Τροσοχήηηηηηη!» φωνάζω.
Αλλά με τη φόρα που έχουν δεν μπορούν να σταματήσουν.
Ο Τομέο σκοντάφτει πάνω μου. Κι ο Μιρμίρης στον Τομέο. Κι η Ανίτα στον Μιρμίρη. Και συνεχίζουν έτσι.
Ώσπου πέφτουν όλοι επάνω μου.
«Αααααααααααααααγκ!» φωνάζω.
Από το δάπεδο, με τους συμπαίκτες μου πάνω μου, βλέπω τον Τόνι να σηκώνει την μπάλα απαλά από την πόρτα.
Η μπάλα πετάει, πετάει, πετάει...
Και πέφτει ακριβώς πάνω στην μπάρα... Εκεί όπου βρίσκονται ο Φελίπε κι η Αλίσια, οι προπονητές μας, πίνοντας τον καφέ τους.
Ο Φελίπε βγάζει μια κραυγή τρομαγμένος.
«Μα τι...!»
Η μπάλα πέφτει πάνω στον καφέ τους.

ΠΑΜ!

Το υγρό εκτοξεύεται και τους κάνει χάλια.

Η Αλίσια, μουσκεμένη, με πολύ κακή διάθεση, γυρνάει προς την πόρτα.

«Ποιος το έκανε;» ρωτάει πολύ θυμωμένη, καθαρίζοντας το πουκάμισό της με κάτι χαρτοπετσέτες.

Υψώνει ακόμα περισσότερο τον τόνο της φωνής της και ξαναρωτάει:

«Ποιος είναι ο κοκορόμυαλος που σκέφτηκε να παίξει ποδόσφαιρο εδώ μέσα;».

Γυρνώντας, βλέπει τον Τόνι.

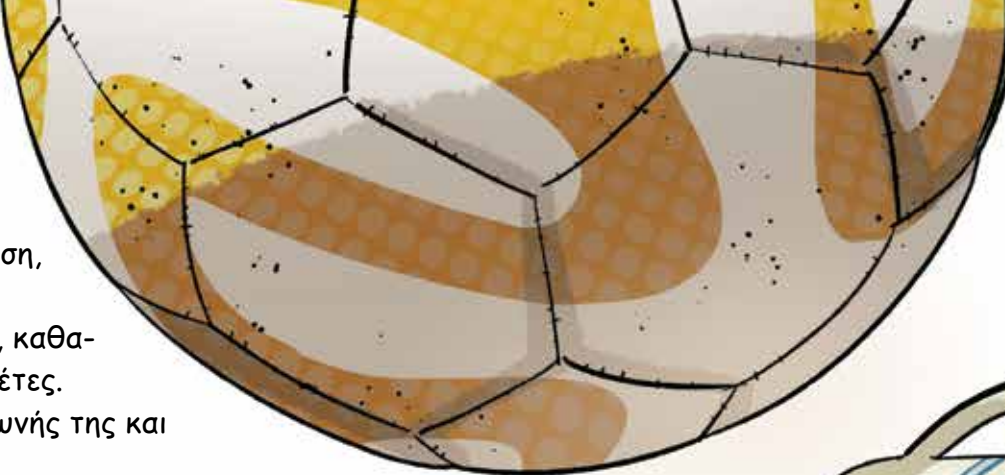
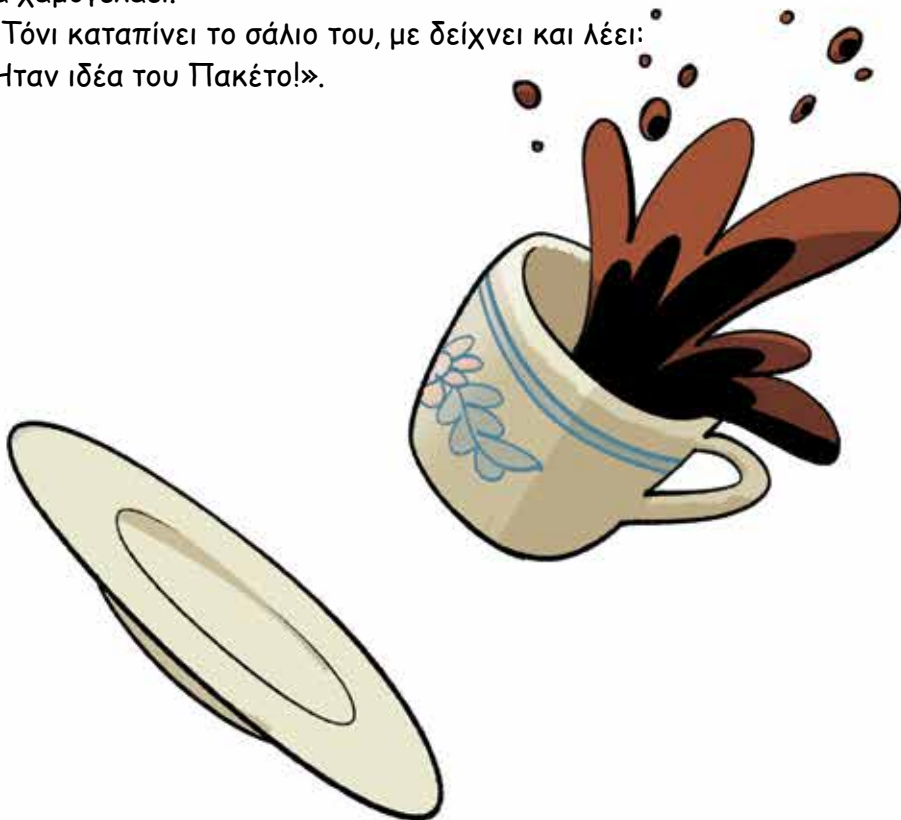
Να προσπαθεί να προσποιηθεί.

Να παριστάνει τον αθώο.

Να χαμογελάει.

Ο Τόνι καταπίνει το σάλιο του, με δείχνει και λέει:

«Ήταν ιδέα του Πακέτο!».

2

Η ΑΛΙΣΙΑ μας τιμώρησε όλους με χίλια πουσάπς.

«Αυτό είναι βάρβαρο!» διαμαρτυρήθηκε ο Καμίνιας.

«Χίλια πουσάπς;» ρώτησε ο Τομέο, σαν να μην είχε ακούσει καλά.

«Εγώ δεν έκανα τίποτα!» αναφώνησε η Ανίτα.

«Όλοι τρέξατε στο τρένο πίσω από την μπάλα» αντέτεινε η Αλίσια. «Πρέπει να κάνετε χίλια πουσάπς πριν ν' αρχίσει το πρωτάθλημα, κι όποιος δεν τα κάνει δε θα παίξει».

«Μα είναι άδικο, η ιδέα ήταν του Πακέτο» επέμεινε ο Τόνι.

«Ναι, αλλά εσύ έχυσες τους καφέδες» αμύνθηκα. Βρισκόμουν ακόμα κάτω από τους συμπαίκτες μου, λιωμένος. «Μπορείτε να κουνηθείτε, σας παρακαλώ;»

«Είστε ομάδα» είπε η Αλίσια. «Όλοι τιμωρείστε το ίδιο».

«Πολύ σωστά λέει» την υποστήριξε ο Φελίπε, κοιτάζοντάς την με την άκρη του ματιού. «Είναι, άραγε, πολλά;»

«Πάρα πολλά» παρενέβη η Μαίριλυν.

«Δεν μπορεί να γίνουν δέκα τα πουσάπς;» ρώτησε ο Μιρμίρης.

«Χίλια είπα και χίλια θα μείνουν» είπε η προπονήτρια κλείνοντας τη συζήτηση. «Να το σκεφτόσασταν πριν να δημιουργήσετε όλο αυτόν τον χαμό!»

Στη συνέχεια, η Αλίσια κι ο Φελίπε μάς γύρισαν την πλάτη και ζήτησαν συγγνώμη από τον σερβιτόρο, ο οποίος καθάρισε την μπάρα και τους σέρβιρε άλλους καφέδες.

Ουφφφφφφ.

Χίλια πουσάπς.

Μάλλον δεν ήταν και τόσο καλή ιδέα να παίξουμε μονότερμα στο τοπικό τρένο των δέκα και τέταρτο.

Αφού κατεβήκαμε από το τρένο κι αφού η Αλίσια μας τιμώρησε όλους, φτάσαμε τελικά στα εγκαίνια.

Οι εγκαταστάσεις ήταν απέραντες.

Υπήρχε πολύς κόσμος, μεγάλοι και μικροί, γύρω από τον αγωνιστικό χώρο.

Το νέο γήπεδο ποδοσφαίρου Λος Χούστος ήταν το μεγαλύτερο σε όλη την οροσειρά.

Τουλάχιστον, το μεγαλύτερο απ' όλα τα σχολικά γήπεδα που ήξερα.

Είχε φυσικό γρασίδι, φρεσκοκουρεμένο, τέλειο.

Γιγαντιαίες εξέδρες και στις δυο πλευρές.

Ολόλευκος πάγκος με στέγαστρο, καινούριους, που άστραφταν κάτω από τον ήλιο.

Όλα ήταν αφεγάδιαστα σ' εκείνο το γήπεδο.
Αλλά αυτό που τραβούσε πιο πολύ την προσοχή ήταν μια γιγαντιαία σημαία σε μια γωνία του γηπέδου.
Δεμένη σ' έναν ψηλό ιστό, η πειρατική σημαία κυμάτιζε.
Μαύρη, με μια νεκροκεφαλή και δυο λευκά σπαθιά.
Ανέμιζε.
Ήταν μια πολύ ιδιαίτερη σημαία, ποτέ δεν είχα δει παρόμοια. Πιο χοντρή από το κανονικό. Η αλήθεια είναι πως ήταν εντυπωσιακή.
Δεν ήταν πολύ συνηθισμένο να βλέπει κανείς πειρατική σημαία στο γήπεδο ενός σχολείου.
Παρόλο που αυτό δεν ήταν ένα κανονικό σχολείο.
Για να είμαι ειλικρινής, δεν ήταν καν σχολείο.
Ήταν ένα αναμορφωτήριο.
Το Κέντρο Ανηλίκων Λος Χούστος.
Ένα είδος φυλακής για ανηλίκους.
Το είχαν ανοίξει αυτό το καλοκαίρι, παρά τις διαμαρτυρίες πολλών κατοίκων της περιοχής. Κανένας δεν ήθελε να έχει κοντά του μια ομάδα νεαρών κακοποιών. Αλλά όπως είπε ο μπαμπάς μου:
«Κάπου έπρεπε να το φτιάξουν».
Τον μπαμπά μου τον λένε Εμίλιο κι είναι ο αστυνομικός του χωριού μας.
«Επιπλέον, δεν είναι κακοποιοί: Είναι παιδιά που έκαναν ένα λάθος, κι έχουν δικαίωμα για επανένταξη στην κοινωνία» είπε επίσης.
Το άνοιγμα του αναμορφωτηρίου Λος Χούστος είχε ξεσηκώσει τον κόσμο.

Πολλοί από τα γύρω χωριά διαδήλωναν για να το μεταφέρουν αλλού.
Κάποιες άλλες ομάδες διαδηλωτών αγανακτούσαν με τη φυλάκιση παιδιών.
«Είναι ντροπή» είπε η μαμά μου.
«Σε παρακαλώ, Χουάνα, είναι ένα αναμορφωτήριο ανηλίκων» της εξήγησε ο μπαμπάς μου.
«Πες το όπως θες, πάντως είναι φυλακή» επέμεινε εκείνη.
Σιγά σιγά, έφεραν ανηλίκους δεκατεσσάρων μέχρι δέκα οκτώ ετών απ' όλη την Ισπανία.
Υπήρχαν συνολικά ενενήντα οκτώ τρόφιμοι.
Και τέλος άνοιξαν την ονομαζόμενη πτέρυγα Ζ.
Δεν ξέρω γιατί την έλεγαν έτσι.
Ήταν μια ειδική πτέρυγα για τους μικρότερους. Εκεί υπήρχαν αγόρια και κορίτσια κάτω των δεκατεσσάρων.
Σύμφωνα με τον νόμο, δεν επιτρέπεται η φυλάκιση ατόμων μικρότερων των δεκατεσσάρων, εκτός από πολύ ειδικές περιπτώσεις. Αγόρια και κορίτσια με επικίνδυνη ροπή, όταν δεν υπάρχει άλλη λύση. Σ' αυτές τις περιπτώσεις ο δικαστής βγάζει μια ειδική διαταγή και τους βάζουν για ένα διάστημα σ' ένα τέτοιο κέντρο.
Σε όλη την Ισπανία, παρέμεναν φυλακισμένα μόνο δέκα άτομα κάτω των δεκατεσσάρων. Κι ήταν ακριβώς εκεί. Δίπλα στο χωριό μας. Στο Λος Χούστος.
Η Μαίριλυν έδειξε την πειρατική σημαία που κυμάτιζε στον άνεμο και είπε:
«Λείπουν τα κόκαλα».
«Πράγματι» είπε η Ανίτα, που είναι η σπασίκλω της ομά-

δας. «Οι αυθεντικές πειρατικές σημαίες έχουν μία νεκροκεφαλή και δύο τεράστια κόκαλα χιαστί. Αν και τον 17ο αι. υπήρξαν κάποιοι πειρατές, όπως ο Τζακ Ράκαμ, οι οποίοι αντικατέστησαν τα κόκαλα με σπαθιά».

«Πάντα τα ξέρεις όλα, εξυπνούλα;» τη ρώτησε ο Τόνι.

«Όχι και πάντα» του απάντησε εκείνη «απλώς τις περισσότερες φορές. Κάτι που εσύ, φυσικά, δεν μπορείς να πεις για τον εαυτό σου».

«Λοιπόν, κοίτα: μπορεί να μην ξέρω πολλά πράγματα» της είπε εκείνος «αλλά είναι κάτι που το ξέρω πολύ καλά: Θα σου δώσω μια σπρωξιά που θα σου 'ρθει ο ουρανός σφοντύλι, και μίλα μετά».

«Δε θα τολμήσεις».

«Έτσι νομίζεις».

Ο Τόνι κι η Ανίτα στάθηκαν αντιμέτωποι, έτοιμοι ν' αρπαχτούν.

«Εντάξει, εντάξει, μην τσακώνεστε, δεν αξίζει τον κόπο» παρενέβη η Έλενα, μπαίνοντας ανάμεσά τους. «Είμαστε μια ομάδα, και με τη βία δε λύνεται τίποτα...»

Εκείνη τη στιγμή, μια φωνή πίσω μας μας αιφνιδίασε.

«Ανοησίες! Η βία είναι η καλύτερη λύση!»

Γυρίσαμε απότομα.

Ένα αγόρι, κουρεμένο με την ψιλή και με πάρα πολλές φακίδες, μας κοίταζε προκλητικά.

Μασούσε τσίχλα και χαμογελούσε.
«Είστε τα μαμόθρεφτα της Σότο Άλτο;» μας ρώτησε.
«Ναι, εμείς είμαστε» είπε ο Τομέο. «Εννοώ ότι είμαστε τα παιδιά της Σότο Άλτο, όχι ότι είμαστε μαμόθρεφτα». Το αγόρι χαμογέλασε κι έδωσε μια σβερκιά στον Τομέο. «Γεια σου, χοντρούλη. Τι αστείος που είσαι» του είπε.
«Άκου, κόφ' το. Εδώ ο μόνος που τους δίνει σπρωξιάς και σβερκιάς είμ' ενώ» παρενέβη ο Τόνι.
«Δεν είμαι χοντρούλης» διαμαρτυρήθηκε ο Τομέο.
Το αγόρι κοίταζε τώρα τον Τόνι.
Τον παρατηρούσε επίμονα, χωρίς να σταματάει το μάσημα.
«Άκου, μικρέ: είμαι κλεισμένος εδώ γιατί έχω κάνει πάνω από είκοσι αδικήματα, δηλαδή κλοπές, επιθέσεις και καβγάδες. Έχω ιδρύσει μια παιδική συμμορία κλεφτών. Έχω δραπετεύσει από οχτώ αναμορφωτήρια. Έχω βρεθεί σε απαγορευμένα μέρη όπου εσύ ποτέ δε θα πατήσεις. Κι όποτε θελήσω να δώσω μια σβερκιά στον χοντρούλη, θα του τη δώσω. Σωστά;»
Ο Τόνι απόμεινε βουβός, με κλειστό το στόμα.
Για πρώτη φορά, έδειχνε τρομαγμένος.
«Για μένα κανένα πρόβλημα» είπε ο Τομέο. «Δεν έγινε και τίποτα».
«Αυτό λέω κι εγώ» πρόσθεσε το αγόρι με τις φακίδες.
Κι έδωσε άλλη μια σβερκιά στον Τομέο, που αυτή τη φορά δεν προσπάθησε ούτε καν να την αποφύγει.

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ ο Βίκτορ είναι παγκόσμιος πρωταθλητής στις σβερκιάς.
Όλη την ώρα με αποκαλεί «μικρέ» και μου δίνει σβερκιάς. Νομίζω πως θα 'πρεπε να του συστήσω το αγόρι με τις φακίδες για να αναμετρηθούν στο ποιος δίνει περισσότερες σβερκιάς στο λεπτό.
Στα καλά καθούμενα, έδωσε μια στον Καμίνια.
«Σε πόνεσε;»
«Όχι πολύ» παραπονέθηκε ο Καμίνιας, φέρνοντας το χέρι του στον σβέρκο του.
«Είστε λιγάκι μαμόθρεφτα, αλλά βλέπω ότι θα συνεννοη-

Θούμε τέλεια» συνέχισε το αγόρι περπατώντας ανάμεσά μας σαν να μας εξέταζε.

Συνέχισε να μασάει τσίχλα. Κανένας δεν τολμούσε να πει κάτι. Νομίζω πως ούτε που κουνηθήκαμε για να μην τον ενοχλήσουμε.

Στάθηκε ακριβώς μπροστά στην Έλενα.

«Το, πο, πο» της είπε. «Εσύ πρέπει να είσαι η ομορφούλα της ομάδας, ματάρες».

«Με λένε Έλενα» του απάντησε εκείνη ατρόμητη.

«Χαίρω πολύ. Είμαι ο Ζλάταν» της απάντησε αυτός.

Και χωρίς να σταματήσει να την κοιτάζει, πρόσθεσε:

«Είναι ολοφάνερο πως είμαστε γεννημένοι ο ένας για τον άλλο».

Ο Ζλάταν άρχισε να φυσάει αργά και μια τεράστια τσιχλόφουσκα εμφανίστηκε στο στόμα του.

Η ροζ τσιχλόφουσκα μεγάλωνε όλο και πιο πολύ.

Ώσπου η Έλενα σήκωσε το χέρι της, έβγαλε απ' τα μαλλιά της μια φουρκέτα και...

ΜΠΑΜ!

Την τρύπησε.

Η τσιχλόφουσκα έσκασε και κόλλησε στο πρόσωπο του αγοριού.

Για μια στιγμή ο Ζλάταν σάστισε.

«Εσύ κι εγώ δεν έχουμε καμία σχέση, Ζλάταν» του είπε η Έλενα.

Στη συνέχεια, εκείνη έκανε μεταβολή κι έφυγε για το γήπεδο, όπου περίμενε πολύς κόσμος.

«Άκου, Έλενα, μου αρέσει όταν προφέρεις το όνομά μου δυνατά! Το Ζλάταν ακούγεται πολύ καλύτερο όταν το λες εσύ!» της φώναξε το αγόρι. «Είναι ολοφάνερο πως, αργά ή γρήγορα, εσύ κι εγώ θα γίνουμε ζευγάρι!»

«Ούτε στ' όνειρό σου!» του απάντησε η Έλενα καθώς απομακρυνόταν.

Απόμειναν τα υπολείμματα της τσίχλας κολλημένα στο πρόσωπό του.

«Μπλιαχχχχχ, τι αηδία...» ψιθύριζε καθαρίζοντάς τα, ώσπου αντιλήφθηκε ότι τον παρατηρούσαμε. «Τι κοιτάζετε; Δεν έχω σκατά στα μούτρα μου. Με την πρώτη φαίνεστε: είστε όλοι μαμόθρεφτα. Το 'πα και το ξαναλέω: μα-μό-θρεφτα».

«Άκου, κόφ' το» παρενέβη η Μαίριλιν «γιατί μπορεί εσύ να έχεις κάνει πολλά αδικήματα και να είσαι πολύ επικίνδυνος, αλλά εγώ είμαι η αρχηγός της ομάδας και δε σου επιτρέπω να μιλάς έτσι στους παίκτες μου».

«Αφού εσύ είσαι η αρχηγός, θέλω να είσαι και η πρώτη που θα το μάθεις: Θα σας ρίξουμε γερό ξύλο στον αγώνα» ξεφούρνισε ο Ζλάταν.

«Τιο αγώνα;» ρώτησε η Ανίτα με ενδιαφέρον.

«Τον αγώνα ανάμεσα σε Σότο Άλτο και Λος Χούστος. Δεν το ξέρατε;» μας είπε σαν να το ήξεραν όλοι εκτός από εμάς. «Εγώ είμαι ο κεντρικός επιθετικός της ομάδας, και η πτέρυγα Ζ ονομάστηκε έτσι προς τιμή του ονόματός μου: Ζλάταν με ζήτα. Το καταλάβατε, μαμόθρεφτα;»

«Μια ερώτηση, αν δεν ενοχλώ» παρενέβη ο Οκτώ. «Τον αγώνα που είπες θα τον παίξουμε εναντίον σας, δηλαδή εναντίον της ομάδας Λος Χούστος;»

«Μα φυσικά» απάντησε εκείνος γελώντας. «Γ' αυτό ήρθατε: για να αντιμετωπίσετε εμάς, την ομάδα των "κακοποιών", δε σας το είπαν;»

«Θα το ξέχασαν» είπε ο Τομέο ζύνοντας τη μύτη του.

«Θα σας ρίξουμε ένα ξύλο, θα δείτε, μαμόθρεφτα!» πρόσθεσε, χωρίς να σταματάει να γελάει.

«Ξύλο λέει, τι αστείο» είπε ο Μιρμίρης.

«Ναι, ναι, ξύλο, και δεν αναφέρομαι μόνο στο ποδόσφαιρο... Είμαστε τα κακά παιδιά!» συνέχισε ο Ζλάταν, που παραλίγο να πνιγεί από τα γέλια.

Ο Φελίπε κι η Αλίσια δε μας είχαν πει τίποτα, απλώς ότι θα πηγαίναμε να παίξουμε έναν φιλικό αγώνα πριν από τη σεζόν.

Μπορεί κι εκείνοι να μην ήξεραν ποιοι θα ήταν οι αντίπαλοί μας.

Ή μπορεί να μη μας το είπαν για να μην τρομάξουμε.

Θα ερχόμασταν αντιμέτωποι με τα δέκα πιο επικίνδυνα παιδιά όλης της Ισπανίας.

Ωραίο σκηνικό.

«Κι αυτή η πειρατική σημαία;» ρώτησε ο Οκτώ.

Ο Ζλάταν έπαψε να γελάει και πήρε ύφος σοβαρό.

Αυτό το παιδί άλλαζε διάθεση κάθε μισό δευτερόλεπτο.

Είπε:

«Είναι το σύμβολό μας. Η σημαία της ομάδας μας».

«Η πειρατική σημαία είναι το σύμβολο της ποδοσφαιρικής ομάδας σας;» τον ρώτησε η Ανίτα προσπαθώντας να καταλάβει.

«Ακριβώς. Έχετε πρόβλημα;»

«Όχι, όχι, εμένα μου φαίνεται πολύ καλό».

«Κι εμένα, κι εμένα».

«Επίσης κι εμένα».

Δεν ήξερα καμία ομάδα που να έχει πειρατική σημαία. Φυσικά, δεν ήξερα και καμία ποδοσφαιρική ομάδα αναμορφωτηρίου. Ή φυλακής, όπως έλεγε η μαμά μου.

«Είμαστε η πειρατική ομάδα, μαμόθρεφτα» επανέλαβε ο Ζλάταν με έκφραση μυστηρίου, δίνοντας κι άλλη σφερκιά στον Τομέο.

Είχα αρχίσει να κουράζομαι.

«Αυτό το "μαμόθρεφτα" νομίζω είναι περιττό» του είπα.

Με το που το άκουσε ο Ζλάταν, γύρισε και με κοίταξε κατάματα.

«Τι είπες;» με ρώτησε.

Έκανα ένα βήμα πίσω.

«Λέω ότι μάλλον είναι περιττό αυτό το "μαμόθρεφτα"» επανέλαβα πιο σιγανά και κάνοντας άλλο ένα βήμα πίσω.

Ο Ζλάταν έσφιξε τις γροθιές του κι έγινε κατακόκκινος.

Οι σύντροφοί μου με κοίταζαν έντρομοι.

«Δε θέλω να το δω αυτό» είπε ο Μιρμίρης σκεπάζοντας τα μάτια του.

Αμέσως το αγόρι με τις φακίδες μού έδωσε μια τρομερή σπρωξιά.

Έπεσα στο έδαφος.

Ήταν η δεύτερη φορά εκείνη την ημέρα που έσκαγα με τον κώλο.

Πριν προλάβω να σηκωθώ, ο Ζλάταν πλησίασε και μου φώναξε:

«Θα δεις, μαμόθρεφτο».
Δεν ήξερα τι ήθελε να κάνει.
Σίγουρα, όμως, δε θα ήταν κάτι καλό.
Όρμησε καταπάνω μου...
Και το τελευταίο δευτερόλεπτο, τον σταμάτησε μια φωνή:
«Δε σου έδωσα άδεια για να χτυπήσεις τους καινού-
ριους!».
Ο Ζλάταν γύρισε να δει.
Εμφανίστηκε ένα πολύ λεπτό και πολύ κοντό κορίτσι, με
μακριά ξανθιά αλογοουρά και με μια πειρατική καλύπτρα
στο ένα μάτι.
Ναι, ναι: με μια μαύρη καλύπτρα δεμένη γύρω από το κε-
φάλι με κορδέλα! Το κορίτσι έδειξε τον Ζλάταν και φώναξε:
«Άσ' τον αμέσως, μαμόθρεφτο!».
«Αυτό το κορίτσι τον είπε μαμόθρεφτο;» ρώτησε ο Καμί-
νιαν, που δεν πίστευε στ' αυτιά του.
«Έτσι νομίζω» του απάντησε ο Τομέο.
Φαντάστηκα πως θα γινόταν γερός καβγάς.
Ότι ο Ζλάταν θα ορμούσε στο κορίτσι.
Ότι θα γινόταν μάχη από εκείνες που αφήνουν εποχή.
Αλλά, αντί γι' αυτό, το αγόρι με άφησε, έσκυψε το κεφάλι
με τρόπο και είπε:
«Συγγνώμη».
Όλοι μείναμε αποσβολωμένοι.
Ένα σωρό ερωτήσεις μάς ήρθαν στο μυαλό.
Ποια ήταν αυτή η κοπέλα;
Πόσο επικίνδυνη μπορούσε να είναι που ακόμα κι ο Ζλά-
ταν τη φοβόταν;

Ήταν τρόφιμος του αναμορφωτηρίου;
Και προπαντός...
Γιατί φορούσε εκείνη την καλύπτρα;
Ήταν στολίδι ή στ' αλήθεια της έλειπε ένα μάτι;
Το κορίτσι με την καλύπτρα πλησίασε περπατώντας αρ-
γά αργά.
Πήρε βαθιά ανάσα, σαν να ήθελε να καταστήσει σαφές
ότι δε βιαζόταν καθόλου κι ότι όλα γίνονται στον δικό της
ρυθμό.
Το ακάλυπτο μάτι της ήταν πράσινο κι έλαμπε στον ήλιο.
Είχε την πιο μακριά αλογοουρά που είχα δει ποτέ.
Η αλήθεια είναι πως είχε μια πολύ παράξενη όψη με την
καλύπτρα και μ' όλα τ' άλλα, αλλά ήταν πολύ όμορφη. Κι επι-
πλέον, ήταν... η σωτήρας μου!
«Ευχαριστώ πολύ» της είπα.
«Μη μ' ευχαριστείς» μου απάντησε εκείνη. «Μου χρω-
στάς χάρη. Κι αυτή τη χάρη θα μου την ανταποδώσεις όταν
σου πω».
«Φυσικά» της απάντησα χωρίς να το σκεφτώ. «Πώς σε
λένε;»
Εκείνη χαμογέλασε.
Και είπε:
«Είμαι η αρχηγός της ομάδας Λος Χούστος: η πειρατίνα
Λαόι Τσάι Σαν».

ΛΑΟΪ ΤΣΑΪ ΣΑΝ.
Η ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΗ ΠΕΙΡΑΤΙΝΑ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ.
ΚΑΙ ΙΣΩΣ Η ΦΟΒΕΡΟΤΕΡΗ.

ΕΧΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΝ ΣΤΟΧΟ...
ΤΟΝ ΠΑΚΕΤΟ.

ΟΛΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΠΗΓΑΜΕ
ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΑΓΩΝΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ
ΣΤΟ ΛΟΣ ΧΟΥΣΤΟΣ, ΤΟ ΝΕΟ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟ
ΠΟΥ ΑΝΟΙΞΕ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ.

Η ΛΑΟΪ ΤΣΑΪ ΣΑΝ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΛΕΓΟΤΑΝ ΑΛΜΟΥΔΕΝΑ ΓΚΑΡΘΙΑ,
ΉΞΕΡΕ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΗ ΛΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΑΡΡΗΗ ΤΗΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ,
ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΠΕΙΡΑΤΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.
ΑΓΛΩΣ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΝΑΝ ΣΥΝΕΡΓΟ
ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟ.

ΕΜΕΙΣ ΟΜΩΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΑ
ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ
ΚΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΕΝΩΜΕΝΟΙ,
Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ.

ISBN 978-618-07-0618-5

9 786180 706185
Bonθ. κωδ. μnx/ans 14618

ΕΚΛΟΓΗΣ
ΠΑΤΑΚΗΣ
www.patakis.gr